

LÓRANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

4. évf.
37. szám
1925. év
szept.
13.

KÖNYV-ÁRNYALÓ

Esős napok.

— Irtá: BENEDEK ELEK. —

*Esőverte lombok alatt
Fázódnak a kis madarak,
Bánatosan csiripolnak:
»Vajjon mit hoz ránk a holnap?«*

*Felhők mögött bujkál a nap,
Az eső meg folyton szakad,
Mintha lenne világ vége,
Gyász borult a magas égre.*

*Esik, esik, folyton esik,
Nap sugarát lesve-lesik:
»Oh, te áldott nap sugára,
Ragyogj reánk valahára!«*

*Hát a szegény gyermekesereg!
Rabként szobában kesereg.
Nem voltak már réges-régen
Sem az erdön, sem a réten.*

*Kiki néznek, szomorkodnak,
Aztán ők is fohászkodnak:
»Oh, te áldott nap sugára,
Ragyogj reánk valahára!«*

Illés úr rózsája.

— Irtá: ÖFELSÉGE MÁRIA KIRÁLYNŐ. —

Volt egyszer egy köpöcs természetű, kövér, igen gazdag s öreg bojár. Fehér kis háza alacsony volt, mint jó-maga. Aki messziről látta, valami szürkesapkás kucsmagombának gondolta s a mellette növekedő sudármagas nyárfa még alacsonyabbnak mutatta. A ház előtt, melyet hat vastag oszlop támogatott, ékeskedett a szép, deszkaburkolatu ámbitus. A bojár megelégedetten üldögélt ott egész nap csibukozva, párnákkal bélelt karosszékeiben. Remek kaftán volt rajta, melynek élénk színei csak keleten láthatók. Nagy büszkeségére szolgáltak ezenkívül gyönyörű övei. Fején tőknagyságu sapka volt, mely inkább óriás hagymához hasonlított és aki látta, kedve kerekedett megkérdezni, hogy hordhat fején ekkora szörnyüségét?

Illés urnak erős, érdes hangja volt. Nagy gazdagsága miatt módfölött el volt bizakodva. Pöffesz kedve beszélt, sok izetlen tréfát követett el, de minthogy Illés ur gazdag volt, szomszédai jól mulattak szavain és bármikor készen voltak a nevetésre, csak hogy kedvében járjanak.

Illés ur beképzelte, hogy az ő vagyona mindenkiét felülmulja s mert az igazat senki

sem mondta meg a szemébe, rettenetesen elbizakodott. Annyira szerette magát, hogy nem volt ideje más valakit megszeretnie s eképpen agglégény maradt. Öreg korára annyira elhízott, hogy a terjedelméről jobb nem is szólni!

Amikor vendégei voltak, vagy törökösen ült a diványon, vagy egy csomó párnára dőlt. Beszélt mindenféle fonákságot értelem és cél nélkül, de hangjától és szavaitól egészen elbájolódott. Ha egyszerűen akarjuk mondani, Illés ur kissé együgyű volt. Lehet, hogy egyesek a vendégek közül is ebben a hiszemben voltak, de másnak nem mondták, csak otthon — sugva.

Különösképen szeretett az ámbituson ülni, mert onnan legeltethette szeméit szép és hűs kertjén, de nehézkes és lusta lévén, ritkán sétált a kertben, mert kevesebb fáradságba került a csibukból szálló füstfelhőkön át nézelődni.

Volt a kertben egy ritka szépségű rózsafa, mely csak egyetlen virágot nyitott, de minő páratlan szépet! Sűrű levelű és bokrosabb volt, mint akármely más rózsza és oly befejezett alkotás, hogy az ember azt hitte: az angyalok készítették a szentek gyönyörüségére! Átható illata

bejárta a levegőt és eljutott egész az ámbitusig, ahol önelégülten ült Illés ur.

A vendégek belefáradván a tettetésbe, hogy mindent csodáljanak, ami a bojáré és hogy mindig nevéssenek izetlen tréfáin, megkönnyebbülten sóhajtottak fel, amikor a rózsára terelődött a beszéd, mert akkor szivből fakadt a dicséret, s a bojár egymás után küldte vendégeit, hogy gyönyörködjenek a nagyszerű virágban, maga addig a párnákra könyökölve, nagylelkű szultánnak képzelte magát.

— No, pajtás, milyen a rózsám? — kérdezte vendégét. — Mit szóltok hozzá?

És miután mindegyik felelt, ismét faggatni kezdte őket: — Mit mondsz? No, halljuk, mit mondsz? — s a végtelenségig megkinozta vendégeit dicséretet váró kérdéseivel.

— Jó, jó, mondjátok, ha az öreg ilyen kótya volt, hogy tudott annyi vendéget magához csalni? Ugy, hogy az Illés ur háza bővelkedett minden jóban. Jó dohány, válogatott és nem mindenféle levelekből, hűvös szobák nyáron, jó melegek télen, karos-székek, puha diványok s szőnyegek a padlón. Édesség, bor, kávé — tetszés szerint — bármikor kapható volt. Illés bácsi csak egyet tapsolt és hozták a minden jóval megrakott tálcákat. Aztán volt egy szakácsa, micsoda kitűnő szakács! Származására cigány és fekete, mint a szén. A »Jánku-szakács« híres volt, hire bejárta az egész országot, sőt még a király szakácsát is felülmulta. Senki sem tud úgy készíteni, mint ő, töltött káposztát, a töltött rákot, a husos káposztát, a salátát ikrával, a palacsintát, a rizses rákot, a foglyot... Ha sült malacról volt szó, azt ezüst tepsin küldte be egészben, szép pirosra sütve, alma vagy egy szál petrezselyem a szájában. A bőre csak úgy ropogott evés közben.

Hát még a bőjtös ételek! De ugyan ki tudná ma a sorját-módját annak a sok mindenféle ételnek, amit akkor ettek? No meg a tészták! Ki csinál a világon vékonyabb levelű palacsintát, ki vág vékonyabb tésztát a levesbe, vagy diós laskát? A szomszédoknak, ha a bojár ebédjére gondoltak, már napokkal előbb összefutott a nyál a szájában.

Illés ur a minden jóval megrakott asztalfőn ült s nagy hangon kiáltotta a következő ételeket. Ha nem az érkezett, amit parancsolt, rettentő dühbe gurult s a mellette levő szolgálkat rakásra pofozta és oly csunyán szidta őket,

hogy a tóban a békák is megszégyelték magukat és a víz alá huzzák fejüket, hogy ne hallják. A bor folyt az asztalon és egy banda állandóan huzta.

Egy este, a szokottnál is jobb vacsora után, amint az ámbituson pihentek, egyszer csak valami oly bus dal hallatszik a sötétből, hogy még ezek a vén inyencek is, akikről azt hinné az ember, hogy csak az evés érdeklí őket, lélegzetet visszafojtva hallgatták a dalt.

Az elragadó, kristálytisza hang elbűvölően szállt a magasba s a tó partján nyíló lilomok lehajtották fejüket, hogy a dalt hallgassák.

— Ki lehet ez a fülemile? — kérdezte egy a vendégek közül.

— Ha az én kántoromnak ilyen hangja volna, mily boldog volnék! — mondta Szerafim atya, aki rendes vendége volt Illés urnak s majdnem oly terebélyes is, mint ő.

— Valamelyik nő, aki szerelmes belém, — szólalt meg Illés ur büszkén s szakállát simogatva. — Bizonyára meglátott vasárnap, amikor jöttem a templomból, mert csak akkor hagyom el a házat. Tyűh! pedig akkor a sárga kaftánba voltam, az aranyhimes övvel!

— Ettől a kaftántól a papagály dühében elzöldülhet, — mondta tréfásan az egyik vendég.

— És ha a papagály éppen zöld, akkor mi történik? — kérdezte a másik. De feleletet nem lehetett hallani, csak egy gunyos hahotát.

— Psz... Psz... figyeljete!... Micsoda angyali ének, — folytatta Mitru, legfiatalabb a vendégek közt s az egyedüli, aki a szépet is tudja értékelni az evés-iváson kívül.

A dal mind-jobban és jobban hallatszott s a vendégek egy része lement a kertbe a bokrokat s a kerítés tövét megvizsgálni, de eredmény nélkül, mert nem találtak sehol semmit.

Az ég szép csillagos volt és az Illés ur rózsája felett vakítóan ragyogott egy csillag. Milyen fényes volt! Mint egy gyémánt a végtelen ég kebelén, míg a többiek mellette alig látszottak. S a nagyszerű, bokros rózsza, mintha felnézett volna egyenesen rá, szeplőtlen szivébe fogadva sugarait.

Mitru a rózsához ment, hogy megszagolja, de gonosz, védő tövisai úgy megszurkálták, hogy a vére cseppekben hullott a földre...

Mitrunak úgy tetszett, mintha a rózsza nevetett volna ezen, de ez csak képzelődés volt, mert tud-e a rózsza nevetni? . . .

Illés bácsi és vendégei egy kis ideig még csendben maradtak, várva ismét a bűvös hangot, de még csend honolt mindenütt. Semmi nesz. Az álmos bojárrok hazafelé indultak.

E naptól fogva a csodálatos hang minden este hallatszott a bojár kertjében s noha senki sem fedezte fel, hogy ki énekel, Illés ur azt képzelte be magának, hogy egy öbél és kaftánjába szerelmes nő énekel valahol. Jobbra-balra mosolyogva ment végig a falun vasárnaponként, játszva ezüsfogantyus botjával s fényes szakálát simogatva. Mert, ha meglátott egy nőt, azt mindig a bájoshangu ismeretlen fülemilének gondolta.

— Hátha nem parasztlány, — mondta magában Illés ur — hanem valami urhölgy, aki hallott rólam beszélni és hogy a világ szájára ne kerüljön, éjjel jön a kertembe.

És a nemes férfiú mindentéle urhölgyet képzelt el magának: magasat, alacsonyát, kövéret, soványat, karcst, szökét, barnát. Ezek a képzelődések Illés ur eddig sem kellemetlen életét még kellemesebbé tették. Egy más valaki azonban, akinek semmi összeköttetése sem volt Illés urral s vendégeivel, fölfedezte a hang titkát. Minden éjjel, miután Illés ur és vendégei nyugalomra tértek, egy kis mezitlábbas juhász-gyerek a kerítésen át a kertbe ugrott. Szive hevesen dobogott, amikor a rózsabokorhoz ért, melynek csak egyetlen, csodálatos virága volt és imára kulcsolt kezekkel állt meg előtte.

Dinu, a juhász, tudta, hogy a rózsza énekel és csak akkor, amikor az est-hajnal csillag felragyog az égen és sugaraival átnyilazza szívet. Illés ur rózsája mélyen a földbe volt gyökerezve s nem tudott mozogni, hogy óhaját elvigye a csillaghoz, mely a végtelen ég kebelén ragyogott.

A csillag, mely ismerte a rózsza titkát, nyugodtan állt, éppen felette, de jaj, igen messze volt és nem tudott mást tenni: sugaraival deldelgette őt. A csillag csak árasztotta fényét és a virág, mely oly hévvel szerette — mivel másképp nem tudta megvallani szerelmét — nyerte azt a csodálatos hangot.

Noha a Dinu lelke rabja volt a rózsza éne-

kének, mégsem jutott eszébe, mint Illés urnak, hogy a rózsza hátha szereti őt. A rózsának azonban, mint bármely más szépségnek, hízlekedett az, hogy valaki őt csodálja, ha mindig egy gyermek is, akit azonban csak sajnálni tudott, mert az ő valóságos szeretete felfelé irányult a csillaghoz, mely elérhetetlen volt.

Nem tudom, hogy, de egy napon Illés ur rájött, hogy rózsája énekel és rendkívül elbizakodott, mert azt hitte, hogy ez ő érte történik.

— Nagyon szép tőle, — mondotta barátainak.

De szive mélyén szomorúnak és csalódott-nak érezte magát, mert nem gondolhatott az urhölgyekre, kikről eddig álmodozott.

— Ha úgy gondolod, hogy a szegény rózsza, melyet annyi idő óta áptál, annyira szeret téged, — mondták barátai — ne hagyj, hogy elhervadjon, mielőtt meg nem lát téged. Noha étkezés után nem vagy fürge és szeretsz a párnákon heverészni, egy este mégis el kell menned egy kicsit hozzá, megköszönni énekét!

— El is fogok menni!

— Hát jere, szólta Mitru egy este és megragadta Illés urat. Jer, mert csak négy lépcsőn kell lemenni a kertbe, ahol vár rád a csodálatos rózsza . . .

Végre Illés ur azon az éjszakán elhagyta az ámbitust. Sürgött-forgott a rózsza körül, mint a pára, hátha észrevenné a virág világos-piros kaftánját.

Nem tudom, hogy a rózsza látta-e Illés ur fényes öltözetét, de azt jól tudom, hogy soha nagyobb hévvel nem énekelt és a csillag szobben nem ragyogott felette. Azonban egy fekete felhő eltakarta a csillagot és a rózsza befejezte énekét.

— Már nem énekel, — mondta Illés ur — egy felhő eltakarta a csillagot és már nem lát engem! . . . Azonban, ha máig kételkedhettem, úgy most bizonyos vagyok, hogy a rózsza én értem hervad el! . . .

Am az igazság az, hogy a rózsza egészen az elérhetetlen csillagig akart emelkedni, mely iránt a szerelem oly régen lakozott benne és most, utolsó énekében kilehelte lelkét. . . . Megrázkódott . . . hervadt leveleit a szél hordta szét . . .

(Halmi.)

Románból ford. ifj. POPA MIKLOS.

**Vigyétek, vigyétek, vigyázva vigyétek,
A kis Marikácskát nehogy elejtsétek
Vigyétek, vigyétek, hazáig vigyétek,
Az édes mamának ölébe tegyétek.**

Favágó János története.

— Irta: KOVÁCS JÓZSEF. —

Jó néhány száz esztendeje annak, hogy Vinceháza János favágó a karácsonyi ünnepekre fát vágott magának a konyhója udvarán. Reggel fogott munkába s mire délfele járt az idő, elkészült. Ott feküdt halomba a vágott fa, János meg verejtékes homlokát törölgette tarka zsebkendőjével.

— Hej, ha ez a sok felaprozott fa élelemmé válnék! — sóhajtott fel, — egy esztendeig nem kéne az asszonynak a honyha miatt aggódnia. Amit pedig munkával megkeresnénk, jó lenne ruhára. Meg azután a szegényekről sem feledkeznénk meg.

Két fekete köpenyeges, idegen alak éppen akkor haladt el az alacsonyab léckerítés mellett s meghallották a favágó hangos képzelődését.

— Hallottad, mit kíván ez a szegény ember? — mondotta az idősebbik a fiatalabbnak:

— Igen, minden szavát megértettem, — válaszolta az.

— Hát menjünk be az udvarra, álljunk szoba vele, aztán legyen meg az ő kívánsága mondotta az idősebbik.

Benyitottak, köszöntötték Jánost.

— Hozta Isten kendteket! Mi járhatba vannak nálam! Kik az urak? — kérdezte őket.

A király jósa vagyok én, ő pedig az íródiákja — felelelte az idősebbik.

Innen fentről, a várkastélyból jövünk, s Zobor királyunkhoz megyünk a fővárosba. Amint elhaladtunk a kend háza előtt, meghallottuk a sopánkodását. Megjósolom, hogy kívánsága teljesülni fog.

Most a jós odafordult Kornélius íródiákhoz, aki gyönyörűen tudott fuvolázni.

Vedd elő a fuvoládat s játszd el ennek a szegény embernek az altató dalt. A diák belefogott a játékba s az elbűvölően szép dal hallatára a favágó ledült az udvar porondjára és mély álomba merült.

— Itt a kosár, — szólott Tiborc, a jós — hordjuk be a vágott fát a konyhába, a kamara polcaira s egyéb helyére.

Meglőrtént.

— Most pedig váljék valóra a favágó vágya, — mondotta a jós s legottan sonkává,

szalonnává s egyéb jóvá változtak a fadarabok. Azzal Tiborc és Kornélius elhagyták a házat.

Alighogy távoztak, János felébredt mély álmából s legnagyobb csodálkozására nem találta a fáját s az idegeneket.

— Talán bizony elcsenték a fát mondotta magába.

Bement a konyhába s szeme szája elállt a csodálkozástól. A szoba és konyha telve volt pompás füstölt sódorokkal, szalonnával s egyéb jóval. Mit fog felesége szólni, ha napszámból hazajövet este mindezt meglátja!

Vége a gondnak! Egyhamar nem mennek dolgozni sem ő, sem az anyjuk. Egész nap a padkán fog ülni s pipából bodor füst fellegeket eregetni. Az asszony, az fon reggeltől estig. Meg is történt. Másnap beállított egy nyomorék koldus.

— Isten nevébe — mondotta János — Magam is szegény vagyok, akár a templom egere!

Igy ment ez napról-napra: a koldusok mind alamizna nélkül távoztak. Favágóék jól éltek, de még rongyosabbak voltak, mint valaha. Hiszen egy árva garast sem kerestek; hát miből ruházkodtak volna?

— Közeledett a meleg nyáridő s a sok husfélék romlani kezdtek. Beléje fészkelte magát a kukac. S kéregető mégsem kapott belőle. A romlottja a szemétdombra került, kóbor ebek és macskák prédájául. Egy napon aztán kiürült a kamara. Bekopogtatott ismét a nélkülözés.

— No anyjuk, menjünk megint munkába, mert éhen halunk! szólott János a feleségéhez. S elindultak, az egyik fát vágni, a másik napszámba.

Péter-Pál napja előtt ismét otthon vágott fát a favágó. — Hej, ha megint megtelnék a kamarám! — diskurálgatott magában. De, uramfia, kiket lát a kerítésnél?! A multkori két feketeköpenyeges idegent. Ismét beállítottak hozzá. János nagy örömmel sietett elébök: — Hát jós uram, megint ellátogattak hozzám? Bizony bevált a jóslata s bár következnek be ugyanaz mégegyszer.

Am csakhamar elnémult, amikor a jós komor arcába tekintett.

— Hallod-e, favágó! — szólalt meg az. — Beváltottad fogadalmadat? Adtál-e szegényeknek, szükölködőknek? Dolgoztál-e, hogy ruházkodjál?

A szegények rongyosa vagyok! — válaszolt az. — Hiszen ugyszólván mindent nekik adtam, hogy nekünk alig maradt s a keresményünk, mert ugyancsak dolgoztunk az asszony is, én is — ételemre kellett. Így hát nem telt ruhára s rongyosak maradtunk.

Ebben a pillanatban beállított egy szegény nyomorék koldus.

— Adnak-e itt alamizsnát? — kérdezte a jós a szegénytől.

— Nem, jó uram! Soha egy darabka kenyeret vagy egyetlen garast nem adnak!

A diák egy ezüst pénzdarabot adott neki, mire az nagy hálálkodva távozott.

Alig lépett ki az ajtón a koldus, egy szolgáló jött be.

— János bácsi, azt üzenik, jöjjön fát vágni. Hiszen már félesztendeje rozsdásodik a fűrész, baltája. De jöjjön ám, mert nem akad más favágó mostanában egész Vinceházában, mind elment aratni gabonáért.

Villámló szemmel méregette a jós a favágót.

— Hitvány hazug! Szegényeknek nem adtál, dolgozni nem jártál! Bűnhődj gonoszságodért! Béna jobbkarral koldulj házról-házra és szenvedd el te is sokszor-sokszor a visszautasított kéregető lelki gyötrelmeit!

Azzal a jós és a diák eltávoztak s János bénult jobbkarral maradt magában az udvaron. Másnap kezébe vette botját, vállára akasztotta tarisznyáját s elindult koldulni. Hol adtak neki, hol nem. Hogy éhen ne vesszen, más faluba is kellett látogatnia. Az asszony sem dolgozhatott, megdagadt a lába s alig vánszorgott.

A szívtelen ember megtört. Szelidség, jámborság és alázatosság szállt a szívébe. Egyszer valamelyik faluban rátámadtak az ebek s amugy is rongyos ruháit összetépték egészen, testét összeharapták és kenyeres tarisznyáját

lerántva a válláról, elhordták minden darabka kenyerét. Megtépve, vérző sebekkel, zokogva ült le az országuton egy nagy köre. S amint így elhagyatva, szörnyű testi és lelki fájdalomában ott gubbasztott az alkonyatban, hát egy hosszuszakállu, toprongyos, alig vánszorgó agastyán tartott feléje.

— Az Isten szerelméért, könyörülj rajtam! — siránkozott a szerencsétlen. — Adj egy darab kenyeret! Már két napja nem ettem! Egész vagyonom egyetlen fiamnak adtam s amikor már semmim sem maradt, ütött, vert, koplaltatott s két nap óta egy falatot sem adott ennem! Nem birtam tovább s elszöktem!

S János, a volt favágó, a nyomorult béna, rongyos koldus, a vérző sebeivel, meggyötört lelkével, megsajnálta az öregét. Egyetlen darab kenyér maradt meg a jobb kabátzsebében, oda adta azt az éhezőnek.

Alighogy János odaadta utolsó darabka kenyerét, a béna jobbkarja ismét elevenné vált s kezét összetéve, forró imát rebegett az Urnak, bűnei bocsánataért.

S Vinceházában János lett legderejobb favágó. Megélt jól a keresményéből, még a cseréperselybe is jutott belőle néha-néha egy-egy ezüst pénzecske.

Az öreg embert magával hozta szerény hajlékába s megosztották vele mindenüket, amit a jóságos Isten adott. Az asszony is egészséges volt vidáman járt napszámba.

Ezentul nem vágytak bőségre, gazdaságra ami sok-sok bűnnek szülője. Csak egyet nem tudott meg soha a jámbor favágó: a királyi jós és irodiák sem jós, sem irodiák nem valának, hanem Krisztus Urunk és az ő szolgálója, Szent Péter.

(Sümeg.)

Testi erő, szép arc, lelki tehetség:
Nincs ember, akinek mindez ne tessen.
De azt, kiből ez vagy az nincsen nem szabad
Lekicsinyelni, — mert mindent Isten ad.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

Hogy lett a Pufiból uszkár kutya?

(Öcsike levele.)

Mielőtt utra kelnék, hogy a mindenféle kellemetlen betegség után néhány hetet a nagyapó kertjében szaladgáljak, nem mulaszthatom el, hogy nyárvégi élményeim egyikét előre ne menesszem nagyapókához. Mert betegség ide, betegség oda, elmém nem pihent, szüntelen

termelte a nadselü gondolatokat, csak nem volt hozzávaló kedvem, hogy azokat meg is örökítem. Amint nagyapókám jól tudja, a Rózsadombon üdültem, a Czenczi néni villájában, aki, különösen mióta a Stánczi nevet Czenczire változtattam, még jobban a kegyébe fogadott. Ugyanis meg kell jegyeznem, hogy a Stánczi névhez sok kellemetlen emlék fűződik az én nadselü gondolataimmal kapcsolatban s hogy ezt elfeledtessem, gondoltam ki az oly édesen hangzó Czenczi nevet.

De hát hogy a dologra térjek, egy szép nyári napon egy bácsi sétált el a Czenczi néni kertje mellett, még pedig igen előkelő bácsi, mert monoklit viselt a balszemén s legalább is

két méter hosszú fekete kutyát vezetett a balkezén, nyilván azért a balkezén, hogy kedves kutyáját szüntelen lássa. Szégyenkezve valloam meg, hogy ilyen hosszú dereku kutyát idáig nem láttam (pedig én már sokféle kutyát láttam), sőt a nevét sem tudtam. Mit gondoltam, mit nem, illedelmesen utána kiáltottam a monoklis bácsinak, hogy: miféle kutya ez a hosszú kutya, bácsi?

— Uszkár, fiam, uszkár.

— Ejnye, ejnye, de furcsa név, mondtam magamban. Mit akar ez jelenteni? Azt hogy uszik, de azt is, hogy uszni kár?

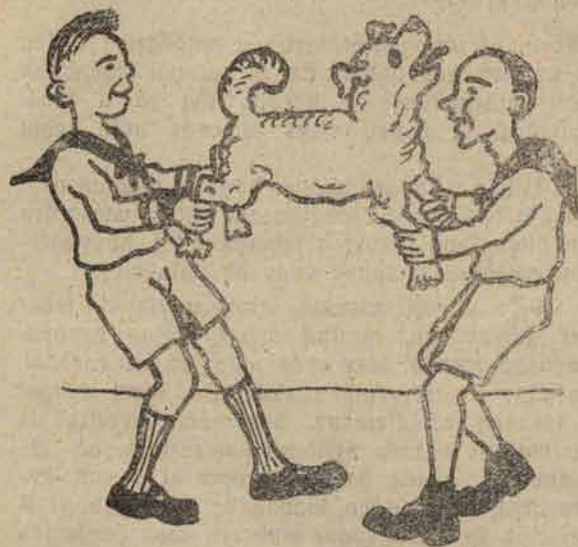
Sokáig eltűnődtem ezen s egyszerre csak mi történt? Nem történt egyéb, csak annyi, hogy nadselü gondolatom támadt. Az volt pedig az én nadselü gondolatom, hogy a Czenczi néni Pufiját, tetszik tudni, azt a kedves kis kutyát, amelyikkel sokáig ellenséges viszonyban voltam, de aztán szoros barátságot kötöttem vele, meghosszabbítom, hadd usszon a Pufi is, akár haszon, akár kár az uszás. Hozzájárult e meghosszabbító gondolathoz az a kö-

rülmény is, hogy éppen ezen a nyáron tanultam meg uszni s bizonyítványt is kaptam,

mely szerint »szabaduszó» vagyok. E bizonyítványról jut eszembe, hogy, bár három hónapig

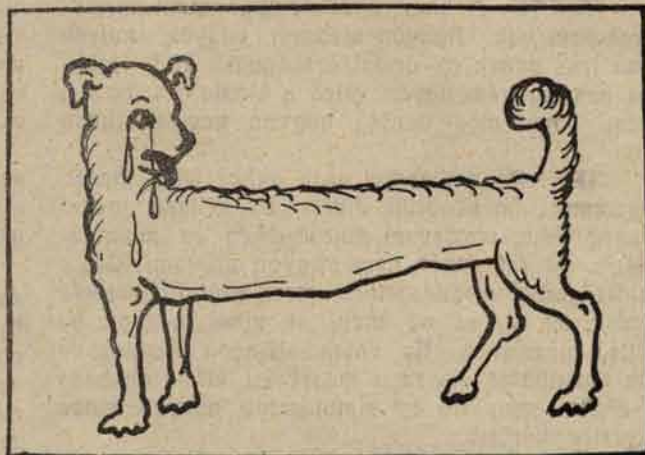

nem jártam iskolába, kitűnő bizonyítványt kaptam, meg is köszöntem levélben a tanító bácsinak, azt irván többek közt: »Nem is tudtam, hogy ilyen jó tanuló vagyok.«

De hát nem ez a fontos, hanem az, hogy a Pufi meghosszabbítását hogyan hajtottam végre. Erre egymagam nem voltam elegendő, segítségül hívtam hát Andris bátyámat, aki szintén helyeselte a nadselü gondolatot s mindjárt munkának is láttunk. Állt pedig ez a munka abból, hogy én megfogtam a Pufi hátsó két lábát, Andris a két elsőt, aztán fölemeltük s huzgáltuk, mint ahogy favágók huzgálják a fűrészét. A Pufinak láthatóan tetszett ez a multság s szemelláthatóan nyult napról napra, mégpedig fájdalom nélkül, de nem úgy »fájdalom nélkül«, mint ahogy a fogorvosok bolondítják a fogfájósokat, hogy aszondja: fájdalom nélkül huznak fogat. Persze, hogy nekik nem fáj. Hát itt nekünk sem fáj, Pufinak sem fáj s egy szép napon oly hosszú lett, mint a monoklis bácsi uszkárja.

Mintha hallanám nagyapóka dörögését: ejnye, ebadta állatkinzó kölykei, hiszi a piszi, hogy nem okoztatok fájdalmat szegény Pufinak. Mi történt veletek, hisz ezelőtt sirtatok, ha láttátok, hogy a kocsis nagyon ostorozza a lovat. Nem, nem, ezt az én unokáim nem cselekedhették.

Igen, fogadni mernék, hogy így dörög nagyapóka. O, ó, édes nagyapókám, hiszen álom volt az egész nadselü gondolat s csak

azért irtam valóságnak, hadd lássam, elhiszi-e rólunk az állatkinzást.

A másolat hitelétül:
ELEK NAGYAPÓ.

U. i. Nemcsak álom volt ez a nadselü gondolat, de egyéb baja is van. Az a fekete kutya nem is volt uszkár kutya, mert annak oroszlanfeje van, de hát a monoklis bácsi ennek nevezte — álmomban.

Emlékkönyube.

— Irta: DSIDA JENŐ. —

Sokszor imádkozom:
Áldja meg az Isten,
akiket még eddig
soha jobban nem vert —
Áldjon meg az Isten
minden szenvedő,
szent magot vető,
béke-szerető,
vendég-szerető
igaz magyar embert!

(Szinérváralja, 1925. ápr. 14.)

Tamás érdeklődik.

(Újabb beszélgetés a kínaiakról)

TAMÁS: A kínai birodalomban most megint forradalom van. Nagyon kíváncsi vagyok, milyen sorsa lesz ennek az óriási országnak. Már többször beszélgettem ugyan veled a kínaiakról, de azt érzem, hogy még mindig nagyon keveset tudok róluk.

APA: Az embereket csak akkor lehet igazán megismerni, ha közöttük élünk. El kellene menni társaságukba, résztvenni étkezéseiken és mulatságaikon. De ezt neked nem nagyon ajánlom. Még a mulatságaikat megnézhetnéd, mert kifűnő bűvészeik vannak, de ebédre ne menj el kínai házhoz, ha esetleg meghívnak. Ha valaha Kínába kerülsz és nem utasíthatod vissza a meghívást, előbb odahaza jól ebédelj meg. Ha ezt elmulasztod, nagyon kínos helyzetbe kerülsz.

TAMÁS: Talán nagyon különös ételeket esznek a kínaiak?

APA: A legnagyobb baj, hogy nem tudod, mit eszel. A vagyonos kínai házában órák-hosszat tart az ebéd, egyik fogást a másik után hozzák. A fogások nagy része leveses, vagy kocsonya-szerű mártással van leöntve. Két kis fapálcika van oda-készítve, ezekkel a fapálcikákkal jól kell célozni. A kínaiak végtelenül gyakorlottak és ügyesek. Célba veszik a borsó nagyságu ételdarabot és feldöfik kis lándzsájukkal. Az európai mellé szur az ételnek. Egészen szórakoztató játék, nem is bosszankodhatik az ember, mert a művelt kínai nagyon udvarias: sohase nevezi ki azt a vendégét, akit a levesbe szurja kis dárdáját. Persze, jobb volna, ha kést, kanalat és villát tennének a tányér mellé. De ők ragaszkodnak nemzeti evőeszközeikhez. Fel is van náluk szeletelve minden étel apróra. Ahogy a tatárok már a kis gyerekeket nyilazni tanították, a kínaiak valószínűleg arra tanítják őket, hogyan lehet a hegyes pálcikával egy szelet húst, egy-két szem borsót meg rizst, aztán valami savanyúságot is felszurni. Az ételeiket el sem mondom, mert akkor igazán nem fogadsz el ebédre meghívást. Ritka európai gyomor tud megbirkózni velük. Az italok se különbek. Képzeld, milyen levegő lehet egy ilyen ebédlő-teremben az ebéd vége felé, hiszen az étkezés 2-3 óra hosszat is eltart, ha a vendéget meg akarják tisztelni. Persze, melegük van a zárt teremben a lakomázóknak az ételtől és az italtól. Az előkelő házában ilyenkor inasok jár-

nak körül és jól megtörölgetik a vendégeket meleg vízbe áztatott kendőkkel. Ez az európai embernek nagyon kellemetlen, de később jön rá a kínai okosságára. A meleg vizes lemosás után lehül a test.

TAMÁS: Én azt hittem, hogy a kínaiak nem szeretik a fehéreket. Csodálkozom, hogy vacsorára hívják őket. Nem félnek a fehérek attól, hogy mérget kevernek az ételükbe vagy az italukba?

APA: Olyan rosszak azok ugyanis a fehér ember gyomrának, mintha mérge volna bennük. Bizonyosan rosszul lesz ebéd után az az európai, aki néhány fogást végig kóstolt. De igazi mérget nem tesznek az ételekbe, bár nem szeretik az európaikat. A köznép nyíltan kifejezést is ad érzelmeinek. Az uccán haladó európai el is van készülve arra, hogy utána kiabálják: fehér ördög! A tisztviselők és a vagyonos emberek csak gondolják ezt. Külsőleg nagyon udvariasak. Udvariasságuk szinte ferhes a fehér embernek, mert nem tud hasonló módon udvarias lenni. Kínában például az öregeknek nagy a tisztfeletük. Az európaiat kétségbe-ejtik azzal, hogy a korát tulbecsülik. Ez megtiszteltetés akar lenni: Képzeld, hogy érzi magát egy harmincéves fiatalember, amikor megkérdezik tőle, van-e már hatvan éves. Sokáig kell erősíteni, hogy még messze jár attól a tisztos kortól, mert az udvarias kínai úgy tesz, mintha nem hinné. Hogy belül mit gondol azalatt a „fehér ördögről”, azt nem árulja el.

TAMÁS: Nem szívesen járnék az országnak a belsejében. Azt hiszem, ott könnyen megölhetik az embert.

APA: A fehérek nem szívesen járnak a birodalom belsejében, nagyobb számmal a parti városokban élnek. A kínaiak már a maguk kárán megismerték a hadihajókat és a messzehordó ágyukat. Csodálatos egy nagy parti város élete. Az egyik részében vannak a fehérek tündérszép palotái, az utcákon ragyogó üzletek. Mintha egy gazdag, hatalmas európai városi utcáján sétálna az ember. Nem messze a rettentően zsúfolt kínai városrész. Szűk utcák, végtelen piszok, örökös sürgés-forgás, állatok és emberek összekeveredve az utcán. Takarítani csak a jó Isten takarít, amikor hatalmas záporosót zudít a városra. Sok ezer ember él itt, kiknek egész életükben nincs lakásuk. A

folyón egymást éri a sok csónak féle. A csónakok egymáshoz és a parthoz vannak kötözve. Benne a család. Az anya ott főz, mos, ápolja a gyermekeit. Ha megharagszik, nem a sötét szobával ijeszti őket, hanem valószínűleg egy kis hideg fürdőben részesíti. A hideg víz megszeli a makrancos gyermekeket.

TAMÁS: Nagyon veszélyes lakás lehet ez. Ha vihar van vagy pajkoskodnak a gyerekek, belepottyanthatnak a vízbe és elpusztulnak.

APA: Okos emberek a kínaiak. A fiugyerekek derekára kötnek valamit, rendszeren hólyagot. Ez fenntartja a vizen. A sirást hamarosan meghallják és kimentik a féltett fiugyereket. A kislányra is vigyáznak, ha nem is féltik ilyen nagyon. Rendszeren hosszú madzag van a derekán vagy nyakán. Ha belepottyant a vízbe, kihúzzák mint a halat. Ha közbe nyel is egy-két korty vizet, nem olyan nagy baj. A lánygyerekeknek különben nincs nagy becsülete náluk. Sokat kitesznek még csecsemő korában az utcára. Ujabbán a hittérítők felszedik és felvelik az elhagyott gyermekeket.

TAMÁS: Miért nyomtorítják el a kínaiak a leánygyermek lábát?

APA: Ki tudná ezt megmondani? Ősrégi szokás ez, sokféleképpen magyarazzák a tudósok. Én azt hiszem, valaha vallási oka lehetett, ma egyszerűen megszokásból, hagyományból teszik. Nagyon csunya egy ilyen torz-láb. Az ujjakat, a nagyujj kivételével, hátrakötik, azok elnyomorodva a láb alá kerülnek. A talpat a saroknál felnyomják, a járó-kelő nő tehát csak a sarkára és nagy lábujjára lép. Menés közben úgy inog, mint a kacsa és nagyon rövid idő alatt elfárad. Urr mulatság ez, dúsgazdag emberek megtehetik, szegény ember lányának dolgoznia kell, ilyen lábbal pedig dolgozni nem lehet. Pedig Kínában sokat kell a szegény embernek dolgoznia a megélhetésért. Ne képzeld a kínaiakról azt, hogy sokat hevernek és ópiumot szívnak. Hiszen vannak lusták közöttük is, vannak ópiumszívók is nagy számmal, de nem többen, mint nálunk a részegeskedők. De most veszem észre, hogy te Kína" jövőjéről kérdezősködtél tőlem, én meg a kínai szokásokról beszélek neked. A jövőről nem szeretek beszélni, az az Isten kezében van, én pedig nem vagyok jövőmondó.

(Budapesti.)

A kerektói békabál.

— Irta: TÖRÖK ALBERT. —

Gyöngyélet van mostanában
A Kerektóba',
Éjjel-nappal dinom-dánom,
Zeng a vig nóta.
Heje, huja, haj,
Nagy az örömjaj,
Mert ott Brikkom Marcsa
Menyegzőjét tartja,
Heje, huja, haj!

Derekasan végzi dolgát
A nagy zenekar,
A világért se fáradna
Bele egyhamar.
A békakirály
Maga dirigál
S aki nem jól huzza:
Rögtön nyársra huzza:
Rendet így csinál.

Mindenféle hangszerből van
Ha kell százezer,
Elbámul a nagy készleten
A szegény ember.
Van ott klárinét
Hétszázhetvenhét,
Bögő, brácsa, flóta,
Ha felzug a nóta,
Zeng bele a rét.

Be akartam én is jutni
Szombaton este,
De egy markos, buksi portás
Be nem ereszte.
»Hol a meghívó?«
Dörgött rám a szó,
De merthogy nem vala,
Szépen kituszkola
A kötnivaló.

Egy kis tücsök meghallotta
Ezt az esetet,
Kaparintott egy meghívót
S besettenkedett.
A káka tövén
Lapult meg szegény,
Onnan nézte végig,
Mi minden történik
A tó fenekén.

Mint hogy a nagy mulatságról
Egy ujság sem irt,
Kérve kért: a Cimborának
Ird meg a hírt.
Nyakon csiptem hát
Egy nagy ceruzát
S amint ciripelte,
Le is irtam egybe
Halljátok tehát!

Szerencséje, hogy ott maradt
A káka tövén.
Különbén megismerték vón',
Hogy ő jövevény.
Lett is volna baj,
De mekkora, haj!
Rögtön darabokra
Aprította volna
A sok béka, haj!

Urak, hölgyek száma több volt
Mint egy millió,
No, de azért mégsem akadt
Sör vagy borivó.
Mindenik józan,
Ezért rend jó van
Köztük éjjel nappal,
Le hát a kalappal!
Szép ez valóban!

Hogy bevonul az ifjuság
Táncra is perdül.
Egy zöld frakkos nyurga urfi
Táncol legelül.
Milyen szép fiu!
Csak kissé hiu.
A tracssoló mamák
Azért meg is szólják
Őt kegyetlenül.

Az urak közt feltűnő egy
Fehér mellényes,
Minden egyes mozdulata
Kecses, fölényes.
Mily előkelő
S leereszkedő!
Ezt az urak szólják,
Rögtön rá is fogják
Hogy nagy "lókötő".

A menyasszony: Brikkom Marcsa
Égi tünemény,
Ajkán a dal, mely elhangzik
Mesés zöngemény!
Oh, mily bájos!
Irigy: a rigó,
Fülemile, fecske
Kétségbe van esve,
Hogy oly hódító.

Harmatgyöngyből van kirakva
Minden ékszere,
Ezerféle színtől ragyog
Feje s eleje.
Egy percig sem áll,
Mindig táncot jár.
Mikor egyet fordul,
Azt hinnéd, hogy gyöngy hull
S gyémántos sugár.

A vőlegény: Brekkiem Vartyi,
Nagyszerű gyerek,
Derekabb nincs az Őt mentén.
Fogadni merek.
Hogyan fuvoláz,
De hogy' zongoráz!
Violinon, brácsen,
Dalt ver a forpácson,
Csupa tűz és láz:

A vőlegény, a menyasszony:
Főlséges egy pár,
Égbe emel az élvezet,
Mikor táncot jár.
Könnyedén lejtnek,
Hibát nem ejtnek,
Azt hittem, hogy álom,
Még most is csodálom.
Nincs párja ennek.

A büffében felterítve
Minden jó falat,
Van azoknak jó keletje
A szünet alatt.
A sok tele tál
Mosolyogva áll
Pecsenyével, fánkkal,
Nagy, kerek tortákkal
Hol volt még ily bál?

Kivilágos virradtig folyt
A nagy mulatság,
Még akkor se oszladozott
A szép társaság.
Volt sok ujrázás,
Sebes polkázás,
De jött egy nagy gölya,
Beleszállt a tóba
S lett szörnyű futás.

[Miklósvár.]

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Kun Pista. Mult évi bekötési táblával nem rendelkezünk. — Oláh Erzsike és Sebestyén Tibor, Temesvár, Zarándi István Arad. Nem értjük, miért nem kapjátok a lapot, mi rendesen küldjük címetekre. Köz öljétek melyik számot nem kaptátok meg, hogy pótolhassuk. — Szabó Olga, Naszód. Miért küldted vissza a nyereménkönyvet? — Singer Mórítz és Margit, Dés. 1-6. számig a Cimbora elfogyott és így nem pótolhatjuk. — Tamás Miklós drogueria, Odorheiu, Az 5. szám elfogyott és így nem pótolhatjuk.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	15— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15— „
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10— „
Butykó: Törvénytárgyalásai	15— „
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15— „
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20— „
Radványi K.: Napsugarleventék	15— „
Kovács D.: Ballag már	15— „
Scherer: Cserkészek könyve	15— „

Nézzétek a jó testvérek
Egymás mellett hogy elférnek!
Ernyő alatt ülnek szépen,
Amint látjátok e képen.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Dácl.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

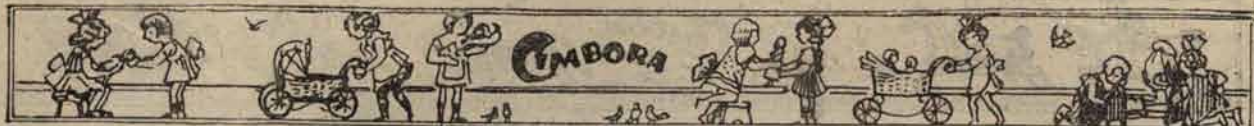
Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

Elek nagyapó üzeni.

Libiczei Ilona Székelyudvarhely. Ha a nyáron nem olvastad a Cimborát, mert Comanesten nyarallál nagymamáéknál, lesz olvasnivalód bőven, ha hazajössz. Ha netalán elköltözködtök Udvarhelyről, közöld velem a címet s majd oda küldik a Cimborát. Elvárom, ígéreted beváltását, hogy ezután is szorgalmasan irsz. — **Vasas Béla Nagyvárad.** Alig várod a napot, hogy megérkezzék a Cimbora és olvashassad. Azt elhiszem, hogy az iskolai évben nem olvasható olyan nyugodtan, mint a vakáción, de helyes beosztással akkor is fogod olvasni s kívánatos is, hogy olvassad. Azt igen helyesen teszed, hogy bélyeggyűjléssel foglalkozol, mert ez valóban hasznos foglalkozás. Azt hiszem, legközelebb ismét elmegyek Nagyváradra, átutazóban Szatmár felé, s igazán örvendének, ha akkor találkozhatnánk. — **Halmi István Érszakácsi.** Rég nem írtál, de úgy látszik, jól felhasználtad az időt, mert a most küldött versedben feltűnő haladást látok, de ilyen szomorú tartalmánál fogva nem a Cimborának való. — **Martin Zelma Kolozsvár** Nagyon boldog vagy, amióta kapod a Cimborát, amelyből annyi szépet és jót olvasol. Küldesz is mindjárt egy névrejtvényt, amely jó csak az a baj, hogy névrejtvénnyel tulságosan el vagyok látva, tehát másfajta rejtvényt eszelj ki. — **Horváth Ibi és Tibi Petrozsény.** Örülök, hogy kettőtök nevére jár az ujság, de hiszem, hogy egyéb örömet is szerez nektek a Cimbora. A bizonyítványokkal meg vagyok elégedve, a kiadóbácsi pedig pótolja a 15. számot. A szélmalomrejtvény sorra kerül. — **Varga Évike és Anikó Nagyvárad.** Ti is előfizelői lettetek a Cimborának és nagyon megszerettétek. Anikónak a legjobban tetszik a Tamás érdeklődik, Évikének és Gyszi-nak Bolondos Gyurka és Öcsike nadselű gondolatai. Valószínűleg szeptember folyamán kiszállok egy-két napra Nagyváradon. A rejtvényekből válogatok. — **Ruff István és Károly, Tasnád.** Megengedem, hogyné engedném meg, hogy nagyapókának szólítsatok. Ha iratok s megkaptam a leveleteket, akkor már válaszoltam is rá, mint ahogy, látjátok, válaszolok most is. Azt nem mondhatom meg, hogy mikor jelenik meg a pótlórejtvényetek, mert rengeteg rejtvény vár közlésre. Most küldött számtani rejtvényeteket még egyszer írjátok le a megfejtéssel együtt, ugy küldjétek be. — **Salamon Mancsi Csikszereda.** Bizony, bizony, rég nem írtál, de azért én nem haragszom miután ígéréd, hogy ezután gyakrabban irsz. Az időjárás itt is éppen olyan szeszélyes, mint Csikszeredában. A kiadóbácsi, ha van belőlük főlősleg példány, pótolja a mult évi 35. 36. 42. és 52. számot. — **Péterffy Erzsike Marosvásárhely.** Nagy festés és takarítás volt nálatok, amiatt nem írtál levelet. Örvendek, hogy tulvag-

tok ezen a kellemellen munkán, mert ez csakugyan nem tartozik a kellemesek közé. A beszámolót elvárom tőled, mert Felvincről és Marosujvárról bizonyosan lesz írivalód. A rejtvényeid mind sikerültek, a java sorra kerül. — **Hammer Malvin Petrozsény.** Nemcsak megfejtési, levelet is várok tőled. — **Dávid Dudika és Bandika, Kibéd.** Külön meg kell dicsérnem, szép és gondos írásotokat. Annak igazán örvendének, ha meglátogatnálók. — **Mózes Rózsi, Petrozsény.** Nagy szívfájdalommal tudatod, hogy el kell válnod a drága jó nagyapókától, akit igazán nem hizelgésből, de tisztá szívből szeretsz, de el kell válnod attól a szép ujságtól, amelyet minden héten oly szívdobogva vársz. Én is fájdalmas érzéssel veszem tudomásul a te válásodat, mert benned egy igen hűséges unokát veszitek, akire én mindig szeretettel fogok gondolni, s bizonyos vagyok abban, hogy te is majd szeretettel gondolsz reám. Egyébként ha az uj hazában felámadna benned a vágy a Cimbora után, a kiadóbácsi oda is el fogja küldeni. Rejtvényeid jók. A 19. 20. és 21. számot pótolja a kiadóbácsi. — **Veres József nyomdász tanuló, Bánffyhunad.** Az általam gyűjtött tiz címmel továbbítottam a kiadónak s az majd el fogja küldeni neked az öntöltő tollal s egyben utánvételt mellett a Cserkész segélynyújtás c. könyvet is. Remélem, sokan követik a te dicséretes példádát, s összegyűjtik azoknak az ismerősöknek a pontos címét, akik még nem előfizelői a Cimborának. — **Paál Kálmán Székely-Bethlenfalva.** Eddig bizonyosan olvastad a válaszómat, mert világosan emlékszem, hogy válaszoltam a leveledre. A kisorsolt könyv bizonyosan a postán kalódozt el, ezt pótolni fogja a kiadóbácsi. — **Salamon Sárika.** Mem írod meg, hogy hol kell a leveled, s azt hiszem, hiányos a cím is, ahová küldeni akarod az ujságot. Te ugyanis ezt a címet adod: Félix Amerika szálloda 13 szoba. Ugy-e, a Félix fürdő akar lenni ez a Félix? A névrejtvényed jó, de más fajta rejtvényt eszelj ki, mert amint már sokszor üzentem, tulságos sok névrejtvény gyűlt össze. — **Rosenzweig Margit, Szék.** Ugy van az rendjén, ha egyedül irsz, mert csak akkor telik igazi örömed a munkádban, ha a magad erején végzed azt. Ha a fogfájás miatt hanyagoltad el a tanulást, az nem nevezhető hanyadságnak, csupán kényszerűségnek. Remélem, már el is felejtetted a fogfájást. — **Tima Ilonka és Endre, Zilah.** Nem vészelt el a leveletek, mert emlékszem, hogy válaszoltam rá. A pályázatban karikatúrával is résztvehettek. Az Öcsike leveleinek helyreigazítására szóló pályázat már lejárt. Rejtvényetek sorra kerül. — **Bartók Ferenc Nagyszalonta.** Jól teszed, ha megírod a szalontai csonkatorony történetét, mert ezzel is gyakorolod magadat a fogalmazásban és helyesírásban. A verselésben még járatlan vagy. Lát-szik, hogy annak szabályaival még nem vagy ismerős. —

Kelemen Sára Kolozsvár. Örvendek, hogy szerencsésen levizsgáltál, mégpedig igen jó eredménnyel. Várom a leveledet és rejtvényeidet — **Bán Irén Torda.** Valóban, örömet szerezteél nekem, az édes anyád vezetésével rendezett gyermekelőadásának a leírásával, s különösen azzal, hogy az ifjúsági-könyvtáralap javára rendeztél az előadást, amely minden tekintetben sikerült. Jól mondta édesanyád, hogy lélekedben ott voltam, mert ott van mindenül a lelkem, ahol jóért és szépért munkálkodnak. Leveled további részére a kiadóbácsi válaszol, s evégből továbbítottam a leveledet. Édes anyádnak tolmácsold meleg üdvözetemet. — **Grüenwald Edith Nagyenyed.** Amiótt nem írtál ideig, mert a román polgáriba jártál a tavaly is, az idén is, s kétszer annyit kellett tanulnod, mint másnak, de már tudsz is jól románul. Ennek igen örvendek, mert lám, a román nyelv tudása mellett, igen helyesen irsz magyarul, s rejtvényeket is igen ügyeseket szerkesztettél. A rejtvény megfejtéseket mindég a rejtvények megjelenését követő hónap 10.-éig kell hozzám jutatnod s akkor sohasem késel le a megfejtés beküldésével. A 12, 13, 14, 16, 17, 19, 20. számokat pótolja a kiadóbácsi, akinek egyúttal továbbítottam az általad szerzett címeket is, amely buzgólkodásodért dicséretet érdemelsz. — **Pataky Pali, Buzásbocsárd.** A temetőben voltál, anyukád sírját meglátogatni és ott egy sírkövön **Benedek Sámuel** nevével találkozottál, aki a buzásbocsárdi református egyháznak 42 esztendeig volt lelképásztora, s aki életének 73. esztendejében 1815.-ben halt meg. Ha azt hílted, hogy rokonom volt **Benedek Sámuel**, jól hílted, mert testvére volt a dédapámnak. Az én édesapám, aki abban az esztendőben született, amelyikben **Benedek Sámuel** meghalt, gyakran beszélt arról, hogy az ő nagyapjának egy testvére **Buzásbocsárdra** ment papnak, s a **Benedek** nemzetség oly keserves sirással kísérte el a szomszéd faluig, mintha a temetőbe kísérnék volna, amint hogy nem is látták többé soha, mert hiszen akkor nem volt ám vasul, s messze, igen messze volt **Kisbacontól Buzásbocsárd.** Köszönöm az értesítésetet és a meghívásodat, s ha csak tehetem, ellátogatok hozzálok, természetesen, a temetőbe is. — **Fa agó Matild, Temesvár.** Ne csak megfejtést, levelet is írd, hogy ismerjelek meg közelebről. — **Homok, Marosvásárhely.** Az „oleánderek lakói” figyelemreméltó szárnypróbáltatás Minden esetre gyakoroltad magadat a fogalmazásban, s gyakorold magadat ezután is, s ezzel együtt a helyesírásban is. — **Grüenwald Nellyke, Nagyenyed.** Rajzolhatsz akármit a rajzpályázatra, de csak eredeti rajzzal vehetsz részt a pályázatban, másolatokkal nem. Az **Öcsike** levelednek a helyreigazításával, amint vehetted észre, lekéstél. — **Kohn Zsuzska, Nagyvárad.** Azért irsz ceruzával, mert most végezted az első osztályt. Látom az írásodból,

hogy jól végezted, mert nem csak szép kerek betűkkel irsz, de helyesen is, s már ezért is megérdemled, hogy kedves unokáim közzé fogadjalak. Csak írdál minél gyakrabban, szeretettel várom leveleidet. — **Jakab József, Erzsébetváros.** Továbbítottam a levelet a kiadóhivatalnak. — **Halmi István, Érszakácsi.** Valóban, oly rég nem írtál, hogy már-már azt hittem, hüllén lettél a **Cimborához.** Örömmel látom, hogy csalódtam, s hallgatásodnak oka az ötödik osztály felvételi vizsgájára való készülődés. Intézkedem, hogy az ujságot Szakácsiba irányítsa a kiadóhivatal. — **Wolf Hermann, Kolozsvár.** A kiadóhivatalnak különösen lelkére kötöttem, hogy neked pontosan küldje az ujságot, mert bizony **Cimborá** nélkül kénytelen vagy az utcán tekeregni, de ha van **Cimborád**, minden idődet a **Cimborá** tanulmányozásával töltöd s már eddig is olyan sok szépet tanultál belőle, hogy nem tudnád nélkülözni. Meg vagyok győződve, hogy ezen túl pontosan fogod kapni az ujságot, ha a posta is olyan pontos lesz, mint a kiadóbácsi. — **Erdélyi Vera, Biharfüred.** Levél ment. — **Perl Helénke, Mramarosziget.** Az esős napok unalmát a **Cimborá** olvasásával üzted el, közbe-közbe zongoráztál, elfájtottad anyuka kedves dalait és zongoráztál esténként is, amikor apukádnak is ideje van, hallgatni a játékokat. Most azonban ismét szép az idő, játszol a kertben, meg olvasgatsz ott a **Cimborát**, aztán gyakorolod magadat a szépírásban is amit igen helyesen cselekszel, s majd meglátod, hogy meg is lesz annak az eredménye. Amint a leveledből látom, több érdekes helyen megfordultál, most meg **Medgyesre** is ellátogatsz, így hát lesz amiről beszámolj. **Brugovitzky József, Dés.** Bizony, rég, igen rég lehetett az, amikor te írtál, mert nem emlékszem rád, pedig különösen jó memóriám van, de ha teljesítet az ígéretedet s minden héten irsz, sőt, ha nem is minden héten, soha többet el nem feledem a nevedet. Az írásodat nem találom gyengének, a leveled kifogástalan, csupán a rejtvényekkel írtad kissé hevenyészetten. Válogatok belőlük. — **Páska Judit, Hidalmás.** Már sok levelet írtál, de még csak most mutatkozol be s most tudom meg, hogy tizenhárom éves vagy s még csak két éves voltál, amikor meghalt az édesapád. Van egy bátyád, akit **Zollinak** hívnak és egy nénéd, akinek **Anna** a neve. Aztán van neked sok játékos s ami ennél is fontosabb, van jó sok könyved, még pedig többnyire igen jók. (Ebből jut eszembe, hogy többi olvasótársad is jól tenné, ha megküldené könyveinek jegyzékét, hadd lássam, ki mit olvas. A „nadselü” gondolatodat, hogy minden unokám, akinek a „**Cimborá**” jár, egy nagy „**C**” betűvel jelölt karszalagot viseljen, nadselünek találom, de nem megvalósíthatónak, mert még tüntetésnek vehetnék s kellemetlenségek lehetnének miatta.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételeire egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

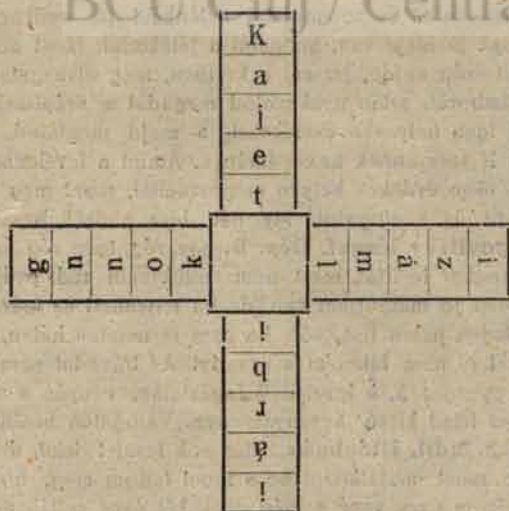
Számrejtvény.

— Beküldte: CSONKA IRÉN. —

- 18 11 8 5 10 22. Házi állat.
9 4 5 12 14 10 23 6. Legmagasabb hegység.
22 12 23 25 8. Németországi folyó.
26 10 14. Fiu név.
6 10 14 25 5. Gyümölcs.
19 18 15. Légtörő csapadék.
25 2 1 4-16 6. Volt montenegrói király.
3-13 22 17. Minden falusi háznál van.
1—25. Közmondás.

Szélmalomrejtvény.

— Beküldte: BOJÁR MAGDA. —

Pótlórejtvény.

— Beküldte: DÁVID ELZA ÉS GÉZA. —

— oli	— adár
— ákos	— rén
— rma	— akas
— ár	— iba
— ma	— voda
	— as

Egyszavak kezdőbetűi egy híres magyar hadvezér nevét adják.

Betűrejtvény.

— Beküldte: NEMES GÁBOR. —

va o o o T
va o i
va va o i

Z & E

CIBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a »Cibora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4.
— A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cibora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

**AZ IDEÁLIS
HASHAJTÓ
A
PURGEN
(PURGÓ)
KAPHATÓ
MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN**